

Det, jeg synes er langt, langt vigtigere, er, at vi herved klart, håndfast manifesterer i forhold til de nye NATO-lande, at de er en del af den fælles sikkerhed, og at det ikke kun er mandsvejr, men at to nabolande, Tyskland og Danmark, er parat til at stille ressourcer til rådighed i en fredssituation gennem korps-hovedkvarteret og i en krise- og krigssituation gennem selve opstillingen af korpsset. Det er det, der er det afgørende.

Hr. Søren Søndergaard og hr. Villy Søvnal ser det fra Moskva. Jeg mener, at hr. Melchior ser det fra den rigtige side, og jeg vil blot understrege det, som Mette Skak i dag meget klogt siger til Politiken, hvis jeg må citere:

»Oprettelsen er i klar dansk sikkerhedspolitisk interesse, fordi det stabiliserer udviklingen i Polen, integrerer det gamle østblokland i NATO-samarbejdet og medvirker til at demokratisere den polske hær.«

Se, det er det afgørende, og ikke venstrefløjens Moskvafikserede bekymring for opstillingen af denne militære enhed.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ja, et lille svar til hr. Søvnal.

Jeg beklager da, hvis jeg har sagt, at hvis man ville tage medansvar for finansloven, så kunne man komme med, for det ved vi jo, at det er sket en enkelt gang, to gange, ja, uha, det er en meget fin succes. Der skal meget mere til, før vi rigtig for alvor tror på det. Men når det sker, er vi jo netop åbne. Nej, nej, der er ikke noget at være bange for, vil jeg sige til hr. Søvnal. Når det sker, når det en sjælden gang sker, så er det da helt i orden.

Det var også det, jeg mener at jeg sagde, at da man gik ind under ansvarets åg, kunne man komme med, og hvis man ville gøre det, så kunne det også ske på forsvarrets område, men vi har jo netop i dag i to taler fået bevis for, at det ikke er ved at ske. Derfor drog jeg den konklusion, jeg gjorde.

Så skal jeg dog bare lige hovere lidt. Denne her skose om, at alle alliancer på militærområdet altid har været, kaldt sig eller hvad, forsvarsalliancer, den fik jeg punkteret. Det ville klæde hr. Søvnal at sige, han kom til at tage fejl.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Det er jo besværligt at etablere hukommelsen, synes jeg, i forhold til, hvad vi faktisk har bedrevet sammen, CD og SF. Det kan jo skyldes, at det er en tung gang for hr. Arne Melchior at måtte erkende, at vi to gange inden for de sidste 3 år har lavet finanslovforlig sammen.

Det er i øvrigt ikke SF's indtryk, at vi gik under ansvarets tunge åg og måtte fornægte de standpunkter, vi havde, for at lave et forlig. Vi var meget glade for de aftaler, vi lavede. Så det vil jeg godt kvittere for over for hr. Arne Melchior. Det gør vi gerne igen.

Så vil jeg sige med hensyn til en defensiv natur, at uanset hvor lang tid man argumenterer, forekommer det så ikke hr. Arne Melchior at være et underligt svar på den kolde krigs opmærksomhed, på Warszawapagtens opløsning, på demokratiseringen i østlandene – Rusland er også et demokratisk land – på Tysklands genforening, at man strækker et korps helt frem til den russiske grænse?

Kan hr. Arne Melchior end ikke forstå, hvorfor det er bekymrende set fra et russisk standpunkt? Ikke fordi russerne skal bestemme dansk udenrigspolitik, men fordi vi ikke kan lave en europæisk fred, der ikke også inkluderer Rusland.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt sige, at jeg føler mig jo som den rene duks, når jeg hører hr. Hans Engells indlæg, som man vel kan sige strækker forretningsordenen til det alleryderste.

Derfor vil jeg godt spørge hr. Arne Melchior, om et langt liv ikke har lært hr. Arne Melchior, at sikkerhedspolitik også handler om fornuft, og at det ikke nødvendigvis er fornuftigt altid at udvælge en måde at lave sikkerhedspolitik på, der fører til, at man kommer i konflikt med de fleste mulige.

Mere konkret: Synes hr. Arne Melchior ikke – modsat hr. Hans Engell – at der kan være et problem i, at en provokation mod Rusland lige præcis vil give vind i sejlene til de mest nationalistiske kræfter i Rusland, som vi alle ønsker at inddæmme og give så lidt indflydelse som muligt, og at en provokation mod Rusland kan svække de demokratiske kræfter i Rusland, som vi forhåbentlig alle sammen ønsker skal vinde fremgang, og at det netop i Rusland er de de-